

Ἄλλοι μὲν κατάκεινται ἀφανεῖς καὶ ἀκίνητοι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ ποταμοῦ, περιμένοντες νὰ ἐγγίσῃ αὐτοὺς ἐχθρικὸν σκάφος· τότε δ' ἀναφλέγεται ἐκ τῆς συγκρούσεως ἢ ἐν αὐτοῖς ἐμπρηστικὴ ὕλη καὶ τὸ σκάφος, προσβαλλόμενον κάτωθεν ἢ ἐκ πλαγίου, διαρρήγνυται. Οὗτοι εἶναι οἱ «ἀμυντικοὶ» νηορρήκται. Οἱ ἄλλοι, ἐξακοντιζόμενοι διὰ παντοίων μέσων κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, εἶναι οἱ «ἐπιθετικοί». Ἀπλούστατοι πάντων εἶναι οἱ ἀμυντικοί. Οἱ ἡμέτεροι ἐν Αὐστρίᾳ ἔχουσι μῆκος 403 ὑφεκατομέτρων καὶ πλάτος 100 ὑφεκατομέτρων, εἶναι κατεσκευασμένοι ἐκ ψευδαργύρου, ζυγίζουσιν 900 λίτρας καὶ εἶναι πεπληρωμένοι διὰ 224 λιτρῶν δυναμίτιδος. Ὁ νηορρήκτης συνδέεται δι' ἠλεκτρικοῦ σύρματος μετὰ τινος σκοπιᾶς ἐν τῇ ξηρᾷ· ἐν τῇ σκοπιᾷ δ' ἐκείνη ὑπάρχει εἰδὸς τι φωτογραφικοῦ μηχανισμοῦ, δι' οὗ φαίνεται ἀκριβῶς πότε τὸ ἐχθρικὸν σκάφος πλέει ὑπεράνω τοῦ νηορρήκτου. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ πῦρ μεταδίδεται διὰ τοῦ ἠλεκτρικοῦ σύρματος καὶ τὸ σκάφος ἀπόλετο. Πρὸς ὑπεράσπισιν λιμένος ἢ ἀκτῆς ἀπαιτεῖται βεβαίως νὰ καταβυθισθῶσι πολλοὶ νηορρήκται· ἀλλὰ τὸ σύστημα, δι' οὗ ὁ νηορρήκτης ἀναφλέγεται ἐκ τῆς ξηρᾶς, ἔχει τοῦτο τὸ καλὸν ὅτι φιλικὰ σκάφη δύνανται νὰ πλέωσιν ὑπερθεν αὐτοῦ ἀκινδύνως, ἐνῶ οἱ ἐκ τῆς προσψύσεως ἀναφλεγόμενοι νηορρήκται ἐμβάλλουσιν εἰς κίνδυνον πᾶν σκάφος. Οἱ «ἐπιθετικοὶ» νηορρήκται ἐκσφενδονίζονται μακρόθεν κατὰ τῶν ἐχθρικῶν σκαφῶν. Οἱ τελειότατοι εἶναι οἱ «αὐτοκίνητοι», ἐργαζόμενοι διὰ συμπεπιεσμένου ἀέρος ἢ ἀνθρακικοῦ ὀξέος κινούντος τροχὸν ἢ ἕλικα καὶ πλέοντες δίκην ἰχθύων. Ἄμα ὡς ὁ νηορρήκτης ἐγγίσῃ τὸ ἐχθρικὸν σκάφος, ἐκ τῆς προσψύσεως ἐπέρχεται ἡ ἐκρηξις. Οἱ αὐτοκίνητοι οὗτοι νηορρήκται δύνανται νὰ διανύσωσιν ἀπόστασιν 4,000 βημάτων. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα εἶδη αὐτοκινήτων νηορρήκτων, μικρὸν διαφέροντων ἀπὸ τῶν ἀμυντικῶν· τοιοῦτος δ' ἦν ὁ καταστρέψας τὸ τουρκικὸν σκάφος ἐν Ἰερσάκ. Οἱ δύο Ῥώσοι ἀξιωματικοὶ ἐφόρτωσαν αὐτὸν ἐπὶ τῆς βωμουλικῆς λέμβου *Ρουμβουρίκας* καὶ ἐπαφελθέντες τοῦ σκότους, ἴσως δὲ καὶ τῆς μικρᾶς προσοχῆς τῶν Τούρκων, ἐκωπηλάτησαν πρὸς τὸ τουρκικὸν θωρηκτὸν καὶ φθάντες ἐγγὺς ἐρρίψαν αὐτὸν κατὰ τῶν πλευρῶν του. Τὸ ἔναυσμα ἦν οὕτω παρσκευασμένον, ὥστε ἡ ἐκρηξις ἐπῆλθε μετ' ὀλίγα λεπτά, ἐδόθη δ' εἰς τοὺς τολμητίας καιρὸς ν' ἀπομακρυνθῶν. Ἄλλὰ πάντες οἱ ἐχθροὶ δὲν εἶναι ἀπρόσεκτοι ὅσον οἱ Τούρκοι· ὅπως δὲ ρίπτωνται ἀσφαλῶς οἱ νηορρήκται, ναυπηγούνται νῦν λέμβοι πλέουσαι ἐπὶ τινα χρόνον ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Αἱ λέμβοι αὗται πλησιάζουσιν εἰς τὸ σκάφος ἀθέατοι, προσκολλῶσιν εἰς τὰ πλευρά του τοὺς νηορρή-

κτας, εἶτα δ' ἀπομακρύνονται ἀκινδύνως καὶ περιμένουσι μακρόθεν τὴν καταστροφὴν. Ἄλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι λέμβοι θωρηκταί, ἀτμοκίνητοι, μικρὸν ὑπερέχουσαι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης καὶ ὧν ἡ ἄκρα εἶναι νηορρήκτης. Ἡ λέμβος αὕτη ὀρμᾶ κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ σκάφους ἀψηφούσα τὰς σφαίρας του καὶ ἐνῶ ὁ προτεταμένος νηορρήκτης ἐκρήγνυται ὑπὸ τὰ ὕφαλα τοῦ ἐχθρικοῦ θωρηκτοῦ, ἀπομακρύνεται ἀκινδύνως.

Οὐχὶ ἀδίκως εἶπεν ὁ Ἄγγλος ναύαρχος Σαίν-Βινσάν ὅτι χάρις εἰς τὸ νέον τοῦτο καταστρεπτικὸν μέσον οὐδεὶς στόλος δεσπόζει πλέον τῆς θαλάσσης. Ἡ πλωτὴ ὑπόνομος καταστρέφει ἀσφαλῶς καὶ τὸ κραταιότατον σκάφος· τελεσφόρον δὲ μέσον ἀμύνης οὐδὲν ἐπενοήθη ἄχρι τοῦδε. Κατὰ τῶν νηορρήκτων μόνον νηορρήκτας δύναται νὰ μεταχειρισθῇ τις· ἀλλ' ὁ ἀποκαλέσας τὸν νέον μηχανισμὸν «ὄπλον ἀνανδρον, ἀνάξιον ἵπποτικοῦ ἔθνους» ἐξέφρασε τὸ μύχιον φρόνημα πολλῶν γενναίων ναυτῶν, μὴ φοβούμενον τὸν ἐν μάχῃ θάνατον.¹

Ο ΠΑΤΗΡ ΜΕ ΤΑ ΦΛΩΡΙΑ

Ἐκ τῶν τοῦ PHILIBERT ANDEBRAND

Ἐσπέραν τινά, ἐνῶ συνωμίλου παρὰ τὴν ἐστίαν μετὰ τοῦ πάππου μου, ὁ καλὸς γέρον μοι λέγει:—Αὐτὴν τὴν φορὰν, τέκνον μου, δὲν θὰ σοὶ διηγηθῶ ἱστορίας. Εἶσαι ἤδη σχεδὸν νεανίας καὶ τὰ παραμύθια δὲν εἶναι πλέον διὰ τὴν ἡλικίαν σου· ἀντ' αὐτῶν πρέπει τώρα νὰ μάθῃς τὰς παροιμίας, διότι δι' αὐτῶν θὰ σπουδάσῃς τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ ὑπὸ τὴν καλὴν καὶ ὑπὸ τὴν κακὴν αὐτοῦ ἔποψιν.

—Πολὺ καλά, πάππε μου, ἀπεκρίθην, εἰπατέ μοι καμμίαν παροιμίαν, σὺς ἀκούω.

Ὁ ἀγαθὸς γέρον ἔλαβε μίαν πρέζαν ταμβάκου ἐκ τῆς ἀργυρᾶς ταμβακοθήκης του, καὶ θέσας τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου προσέθηκε:

—Σὲ προειδοποιῶ, τέκνον μου, ὅτι ἔχω σκοπὸν νὰ σπουδαιολογήσω.

—Οὐδέποτε, πάππε μου, με βαρύνουσιν αἱ σπουδαιολογίαι, ὅταν λέγωνται παρ' ὕμων.

Ἡ παιδικὴ αὕτη κολακεία τὸν ἔκαμε νὰ μειδιάσῃ.

—Ἐλέγομεν, ἐπανέλαβεν ὁ γέρον, ὅτι εἶναι πλέον καιρὸς νὰ σοὶ διδάξω τὰς παροιμίας. Ἴδου λοιπὸν μία παροιμία καὶ χάραξε αὐτὴν βαθέως εἰς τὴν μνήμην σου: «Δὲν πρέπει τις νὰ ἐκδύεται πρὶν ἐτοιμάσῃ τὴν κλίνην του.»

—Ἄλλὰ, φίλιτατέ μοι πάππε, τῷ παρετήρησα, δὲν καταλαμβάνω τί ἔνοιαν ἔχει ἡ παροιμία αὕτη.

—Ἐχεις δίκαιον, παιδί μου, πρέπει νὰ σοὶ τὴν ἐξηγήσω· ἡ ἔνοιά της λοιπὸν εἶναι ὅτι ὁ

φρόνιμος άνθρωπος δὲν πρέπει ν' ἀπογυμνοῦται τῆς περιουσίας του πρὸ τοῦ θανάτου του.

Ἡ ἐξήγησις αὕτη ἦτο βεβαίως ἀρκετὰ σαφής, συνάμα ὅμως καθίστα τὴν παροιμίαν φοβερὰ μελαγχολικὴν, καὶ τὰ παιδιὰ συνήθως δὲν ἀγαπῶσι, καὶ δικαίως, τοιαύτας ὁμιλίας. Τοῦτο ἐνόησας ὁ πάππος μου ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ :

— Σὲ εἶχον προειδοποιήσει ὅτι ἡ συνομιλία μας θὰ περιστρέφετο εἰς σοβαρὰ ἀντικείμενα. Ἐν τούτοις, ὅπως σοὶ καταστήσω μᾶλλον εὐνόητον τὴν παροιμίαν ταύτην, θέλω σοὶ διηγηθῆ ὅχι πλέον διήγημα ἢ μῦθον, ἀλλὰ μίαν ἀληθῆ ἱστορίαν, ἀνάμνησιν τῆς νεότητός μου, ἧτις ἔλαβε χώραν οὕτως εἰπεῖν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Σημειωτέον ὅτι ὁ γέρον πάππος μου ἦτο ὀγδοηκοντούτης, κατὰ τὸ μακρὸν δὲ τοῦτο χρονικὸν διάστημα τοῦ βίου του εἶχε γνωρίσει καὶ καλοὺς καὶ κακοὺς καιροὺς, καὶ συναντήσῃ ἀπείρους ἀνθρώπους τρελλοὺς, φρονίμους, σοφοὺς, ἀνοήτους, κακοὺς, στρατιώτας, ἠθοποιούς, ποιητὰς, ἐκατομμυριούχους καὶ ἐπαίτας· κατὰ συνέπειαν ἡ μεγάλη του αὕτη πείρα καθίστα τὴν συνομιλίαν του ἀληθῶς πολὺ ἐνδιαφέρουσαν.

— Ἄκουσον, ἐπανελάβε, τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν καὶ ἀνακοίνωσον μάλιστα αὐτὴν καὶ σὺ εἰς τοὺς ἐγγόνους σου ἐάν ποτε ἀποκτήσης τοιούτους, διότι περιέχει ἄριστον ἠθικὸν συμπέρασμα διὰ πάντα ἄνθρωπον. Θὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τοῦ πατρὸς μὲ τὰ φλωριά. Τοιοῦτοτρόπως ἀπεκάλουν, τέκνον μου, πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν σεβάσιμον τινὰ γέροντα χρυσοχόον ἐκ τῆς ἐπαρχίας τῆς Χρυσῆς Ἀκτῆς (Côte d'or). Προσωνομάσθη δ' οὕτως ὁ Κύριος Γυλοριεῖ, ὅχι διότι ἦτον ὑπέρπλουτος, ἀλλὰ διότι ἐθεωρεῖτο ὡς σπάνιον παράδειγμα ἀνθρώπου ὅστις ἀναχωρήσας ἐκ τῆς Γαλλίας μὲ ἐν τάλληρον μόνον ἐντὸς δερματίνου σάκκου, ἐπανῆλθε μετὰ τριακονταετῆ ἀπουσίαν ἔχων κεκτημένην περιουσίαν τριακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Ὁ Κύριος Γυλοριεῖ ἄλλως, ἦτο ἄνθρωπος ἀξιοτίμος ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν. Στερηθεὶς τῆς συζύγου του, μόνην χάραν εἶχε τὴν νεκρὰν θυγατέρα του Γενοδέφραν, ὥραιαν δεκαοκταετῆ κόρην· ἡ μόνη του φροντίς ἦτο πῶς νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, πρῶτ' δὲ καὶ ἐσπέρας ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Θεὸν τὰς ὀλίγας ἀλλὰ συγκινητικὰς αὐτὰς λέξεις : Θεέ μου, σὲ καθικετεύω στείλῃ μου ἕνα καλὸν σύζυγον διὰ τὴν θυγατέρα μου.

Ἡ Γενοδέφρα, ὡς προείπον, ἦτο νέα καὶ ὠραία κόρη, καθ' ὅλα δὲ τὰ φαινόμενα ἡ προῖξ αὐτῆς ἦτο ἀρκετὰ μεγάλη, ὥστε ὑπῆρχον ὅλαί αὐτῆς πιθανότητες ὅτι ἡ προσευχὴ του ὅπως τύχῃ αὕτη καλοῦ συζύγου ἤθελεν εἰσακουσθῆ.

Δέκα ἢ δώδεκα μνηστήρες εἶχον παρουσια-

σθῆ, μεταξύ τούτων ὅμως ὁ Κύριος Γυλοριεῖ ἐξελέξε φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐκείνον ὅστις ἤρесе περισσότερο εἰς τὴν θυγατέρα του, ἂν καὶ οὗτος, καίτοι κατὰ τ' ἄλλα ἀγαθὸς νέος καὶ διὰ ποικίλων γνώσεων πεπροικισμένος, ὡς γνωρίζων ὀλίγον χορὸν, ὀλίγην μουσικὴν, ὀλίγην ζωγραφικὴν, ὀλίγην μηχανικὴν, ὀλίγην φιλολογίαν, δὲν εἶχεν ὅμως οὐδὲν ἐπάγγελμα. Πλὴν τοῦτο δὲν εἶχε σπουδαιότητα τινὰ, ἀφοῦ ἡ νύμφη εἶχε περιουσίαν ἀκοῦσαν καὶ διὰ τοὺς δύο.

Εὐθὺς μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, ὁ Κύριος Γυλοριεῖ ἔλαβε κατ' ἰδίαν ἀμφότερα τὰ τέκνα του καὶ τοῖς εἶπε :

— Γινώσκετε καλῶς, φίλοι μου, ὅτι σεῖς εἶσθε ὅ,τι ἔχω τιμαλφέστερον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Εἶμαι πλέον γέρον. Πρὸς τί νὰ κρατήσω δι' ἑμαυτὸν περιουσίαν τῆς ὁποίας δὲν δύναμαι νὰ ἐπωφεληθῶ; Ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ εὐρίσκεται ὁ συμβολαιογράφος μὲ τὸ χαρτόσημόν του καὶ τὸν κάλαμον ἑτοιμον πρὸς γραφὴν. Μὴ χρονοτριβῶμεν. Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς δωρήσω ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου. Δὲν θέλω νὰ κρατήσω δι' ἐμὲ οὔτε ὄβολόν. Τὸ μόνον ὕπερ ζητῶ εἶναι νὰ συζήτω μετ' ὑμῶν καὶ εἶμαι βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀφήσητε νὰ στερηθῶ οὐδενὸς πράγματος.

Ἐντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἡ Γενοδέφρα καὶ ὁ σύζυγός της ἐξῆφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Κυρίου Γυλοριεῖ, τὸν περιεπτύχθησαν θερμῶς καὶ διὰ τῶν τρυφεροτέρων λέξεων τῷ ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνην των.

Ὁ συμβολαιογράφος συνέταξε τὸ συμβόλαιον, καὶ ὁ Κύριος Γυλοριεῖ τὸ ὑπέγραψεν, οὕτω δὲ τὸ νέον ζεῦγος ἐν μιᾷ στιγμῇ καὶ ὡς ἐκ θαύματος εὐρέθη πλοῦσιον.

Ἐπὶ ἐξ μῆνας τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς. Τὰ δύο τέκνα ἠμιλλῶντο τίς περισσότερο νὰ περιποιηθῆ τὸν γέροντα ὅστις μετὰ τοσαύτης γενναιότητος τοῖς ἐδῶρθησεν ἅπασαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, καὶ ἐφρόντιζον τῷ ὄντι μετὰ πολλῆς τρυφερότητος ὅπως προλαμβάνωνται ὅλα αὐτοῦ αἱ ἐπιθυμίαι.

Ἐξήρχετο ἐφ' ἀμάξις ὁσάκις ἤθελεν, ἐδίδε γεύματα εἰς τοὺς φίλους του, διῆγε τέλος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ γαμβροῦ του ὡς νὰ εὐρίσκετο ἐν τῷ ἰδίῳ ἐκυτοῦ οἴκῳ.

Ἐν τούτοις περὶ τὸν ἔνακτον μῆνα ἐπῆλθε μικρὰ τις ψυχρότης.

Ἦρχισαν νὰ εὐρίσκωσιν, ἀλλὰ σιωπηλῶς, ὅτι ὁ Κύριος Γυλοριεῖ δὲν ἦτο πολὺ διακριτικὸς, ἤρχισαν οἱ δύο σύζυγοι νὰ ψιθυρίζωσι μεταξύ των ὅτι δὲν ἐφείδετο ἀρκετὰ τῶν ἵππων τοῦ σταύλου των, καὶ ὅτι δὲν ἐῤῥίπτε πλέον ὕδωρ εἰς τὸν οἶνόν του.

Κατὰ τὸν δέκατον μῆνα ἡ ἰδιαιτέρα αὐτοῦ ὑπηρετεῖα ἤρχισε νὰ παρατηρῆ ὅτι καταναλίσκε πολλὰ κηρία.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἤρχισαν ὅλοι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκ συμφώνου νὰ υποδέχωνται κακῶς τοὺς φίλους του, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, κρυφίως, ἐδίδον λακτίσματα εἰς τὸν σκύλον του.

Ὁ Κύριος Γυλοριὲ ἐνόησε τὰ πάντα καὶ ἐλυπήθη, ἀλλ' οὐδὲν κατ' ἀρχάς εἶπεν.

Ἦλπιζεν ἐν τῇ ἀγνότητι τῆς ψυχῆς του, ὅτι ἡ τοιαύτη τῶν τέκνων του διαγωγὴ ἤθελεν ἀλλάξει.

Κατὰ τὸν δέκατον τρίτον μῆνα, ἐπειδὴ ἠθέλησε νὰ δωρῆσῃ ἐν βραβείον οἴνου εἰς δύο πτωχοὺς νέους οἵτινες ἔμελλον νὰ συζευχθῶσι, τῷ παρετήρησαν ὅτι πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐν τῇ ἀποθήκῃ τῆς οἰκίας εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν του, ἀλλὰ μόνον πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν τούναντιον ὅτι θὰ ἔβλεπον μὲ δυσαρέσειάν των νὰ δίδῃ εἰς ἄλλους πράγματα ἀνήκοντα εἰς τὴν οἰκογενεάν του.

Ὁ Κύριος Γυλοριὲ ἐστέναξε πικρῶς καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν: Τώρα ἐννοῶ ὅτι ἔπραξα μίαν ἀνοησίαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτι, ἄνθρωπος πολυμήχανος, προσέθηκεν ἐν τῷ ἄμα: Βεβαίως ὅλα αὐτὰ εἶναι θλιβερά, ἀλλ' ὑπάρχει εὐτυχῶς θεραπείαι τοῦ κακοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς ἀξιοληνομένουτο ἐκείνης ἡμέρας ἤρχισε νὰ φέρηται ἐν τῇ οἰκίᾳ κατ' ἄλλον νέον τρόπον.

Ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ παρήγγειλε ῥητῶς νὰ μὴ τὸν διαταράξῃ οὐδεὶς.

— Ἐχω νὰ ἐργασθῶ ἐπὶ σπουδαίων ἀντικειμένων ἀφορώντων τὰ συμφέροντά μου, εἶπε, καὶ καθήσας παρὰ τράπεζαν τινα, ὤθησεν ἐλατήριόν τι, καὶ ἦνοιξε σύρτην, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήγαγε βαρὴν σάκκον στερεῶς δεδεμένον διὰ σχοινίου.

Ὁ σάκκος οὗτος περιεῖχε χρυσὰ λουδοβίγια.

Καθ' ὅλην τὴν πρωίαν ἐμέτρα ἐπανειλημμένως τὰ νομίσματα κροτῶν αὐτὰ οὕτως, ὥστε νὰ ἀκουσθῶσιν ὑπὸ τῆς Γενοθέφας καὶ τοῦ συζύγου της.

Τὸν ἐκάλεσαν εἰς τὸ γεῦμα.

— Εἶπατε εἰς τὰ τέκνα μου νὰ μὲ συγχωρήσωσι νὰ μὴ παρευρεθῶ εἰς τὸ γεῦμα, εἶπε, διότι σήμερον δὲν ἔχω ὄρεξιν' ἐντὸς δὲ τούτου εἶμαι καὶ πάρα πολὺ ἀπησχολημένος.

Καὶ ἐνταῦτ' ἐξηκολούθη νὰ μετρᾷ μετὰ ζέσεως τὰ νομίσματα. Ἡ Γενοθέφα καὶ ὁ σύζυγός της, κροτῶντες τὸ χειρόμακτρον τῆς τραπέζης ἀνὰ χεῖρας, ἔτρεξαν ἐσπευσμένως εἰς τὸν κρότον τούτον.

— Φίλτατε πάτερ, τὸν ἠρώτησεν ἡ θυγάτηρ του, πόθεν ἔλαβες τόσα χρήματα, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας μᾶς ἐδώρησες ὅλην σου τὴν περιουσίαν καὶ τὴν χρηματικὴν καὶ τὴν κτηματικὴν;

— Φιλτάτη μου κόρη, ἀπεκρίθη ὁ Κύριος Γυλοριὲ, ἡ ποσότης αὕτη προήλθεν ἀνεπίστως ἐκ χρεωγράφων τὰ ὁποῖα ἐνόμιζον χαμένα' εἶναι

νομίζω τριακόνητα χιλιάδες φράγκων εἰς χρυσόν. Προτίθεμαι δὲ νὰ σᾶς κάμω νέον δωρητήριον καὶ περιμένω τὸν συμβολαιογράφον πρὸς τοῦτο.

Ὁ συμβολαιογράφος προσεκλήθη ὁ Κύριος Γυλοριὲ εὐρωστος ἀκόμη καὶ ὑγειῆς τὰς τε φρένας καὶ τὸ σῶμα, συνέταξε τῷ ὄντι τὴν διαθήκην του ἐντελῶς κατὰ τὴν θέλησίν του.

— «Ἐγὼ, ὁ ὑποφαινόμενος, δηλῶ διὰ τῆς παρουσίας μου διαθήκης, ὅτι ἡ θέλησίς μου εἶναι μετὰ τὸν θάνατόν μου, ὅ,τι εὐρεθῇ ἐντὸς τοῦ μεγάλου ἐξ ἐβένου κιβωτίου, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν θυγατέρα μου καὶ τὸν γαμβρόν μου.»

Μεθ' ὃ λαθῶν τὸν κάλαμον ὑπέγραψεν. Ἡ Γενοθέφα καὶ ὁ σύζυγός της ἦσαν ἐξαλλοὶ ἐκ χαρῆς. Ἀλλὰ μόλις ἐξήλθον, καὶ ὁ γέρον ἐπλήρωσε τὸ ἐβένινον κιβώτιον διὰ χαλίκων καὶ ἄμμου, τὸν δὲ χρυσόν παρεκατέθεσε κατόπιον εἰς μέρος ἀσφαλές διαθέσας αὐτὸν ὑπὲρ τῶν φίλων του.

Ἐν τούτοις ἔκτοτε τὰ πάντα ἠλλάξαν δι' αὐτὸν ἐν τῷ οἴκῳ.

Τὰ τέκνα του, φοβούμενα μὴ δώσωσιν ἀφορμὴν διὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀμελείας των ὅπως μεταβάλλῃ τὴν διαθήκην του, ἐφρόντιζον νὰ τὸν περιποιῶνται καὶ νὰ προλαμβάνωσι πάσαν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν.

Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ὁ Κύριος Γυλοριὲ ἀπέθανε τὴν ἐπαύριον δὲ τοῦ θανάτου του ἡ θυγάτηρ του καὶ ὁ γαμβρός του, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν διαθήκην, ἔσπευσαν εἰς τὸ κιβώτιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν εὗρον εἰμὴ χάλικας καὶ ἄμμον, ὁμοῦ μὲ μικρὸν γραμματίον περιέχον τὰς ἀκολουθούς λέξεις: «Ἀφίνω λίθους καὶ ἄμμον ὡς ἀφστηρίαν πρὸς οἰκοδομὴν ἐνὸς φρενοκομείου δι' ἐκείνους οἵτινες ἀπογυμνοῦνται τῆς περιουσίας των πρὸ τοῦ θανάτου των.» Κ & Ε. Α.

Τὴν ἐπομένην συγκινητικωτάτην περιγραφὴν τοῦ ἱεροπρεποῦ καὶ φοβεροῦ ἄμα τῆς ἐπικηδείου ἀκολουθίας, τοῦ δραματικωτάτου ἐκείνου θεάματος, ἐρανίσθημεν ἐκ τῆς περὶ Μεσαιωνικοῦ Ἑλληνισμοῦ πολυτίμου μελέτης τοῦ ἡμετέρου Ζαμπέλιου. Ἡ σελὶς αὕτη εἶνε ζωγραφικὸν ἀριστοτέχνημα, ἀνάγνωσμα ἀνεπίληστον, διηκνούμενον ἄχρις ὁσίων καὶ μυελῶν καρδίας. Σ. τ. Δ.

Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

καὶ ἡ ἐπικηδείου ἀκολουθία.

Ἡ στενὴ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου σκηνὴ δὲν ἤρκει εἰς τὴν ἀπέραντον τοῦ χριστιανισμοῦ πνευματικὴν ἰσχύα. Τὸ σοβαρὸν δρᾶμα τοῦ θανάτου ἔπρεπεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ παρασταθῇ ἐπὶ σκηνῆς τοσοῦτον εὐρυχώρου, ὅσον εὐρύχωρος ἦτον ἤδη ἡ ἀποκεκαλυμμένη νέα ζωὴ. Ἀλλὰ τίς σκηνὴ καταλληλοτέρα τῆς Ἐκκλησίας, ταύτης τῆς εὐνοϊκῆς ἀγκάλῃς τῆς ἀνθρωπότητος; Τίς δὲ τόπος ἀρμοδιώτερος ἐκείνου, ἐνθὰ μυστήρια Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, θανάτου καὶ ἀθανασίας εὐχερῶς συμπαριστάνονται; Ἐνθα πάντες αὐτόπται,